

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 99/04-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. E. K., t. č. B. B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici podaním obžaloby Krajskému súdu v Banskej Bystrici v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 11/98, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11 T 11/98 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 76/99, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Nt 107/00 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 12/02 a rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV Pz 727/00 z 11. júna 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. E. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2004 doručená sťažnosť RNDr. E. K., t. č. B. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) podaním obžaloby Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 11/98, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 T 11/98 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 To 76/99, uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Nt 107/00 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 12/02 a rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. IV Pz 727/00 z 11. júna 2002.

K porušeniu uvedených práv sťažovateľa došlo podľa jeho tvrdenia tým, že *«bol obvinený a odsúdený podľa paragrafu, ktorý v čase keď bol „čin“ spáchaný nebol a ani dodnes nie je účinný podľa platného trestného zákona»*.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že bol právoplatne uznaný za vinného a odsúdený pre trestný čin ohrozovania obehu tuzemských peňazí podľa § 140 ods. 1 a ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd *„nemali legitímne právo prepísať znenie ods. 4 § 140 Tr. zák. tak, aby ho mohli kombinovať aj s ods. 1 § 140 T. z. a tak vyvodit' svoju trestnú zodpovednosť“*.

Vo vzťahu ku krajskej prokuratúre sťažovateľ uviedol, že nekonala v súlade s § 177 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“), lebo obžalobu vo veci sp. zn. 1 T 11/98 podala *„na základe svojvoľne vykonštruovaného a poskladaného trestného zákona, t. j. podľa §*

140 ods. 1, 4 písm. b)“. Na základe toho sťažovateľ tvrdí, že krajská prokuratúra, krajský súd a najvyšší súd porušili čl. 2 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 ústavy.

Čo sa týka namietaného postupu generálnej prokuratúry v nadväznosti na podnet sťažovateľa zo 4. októbra 2000 na podanie sťažnosti pre porušenie zákona (§ 266 a nasl. Tr. por.), zastáva názor, že „*Gen. prok. konal v rozpore so zákonom (čl. 2 ods. 2; čl. 50 ods. 1 ústavy) so svojím rozhodnutím IV Pz 727/00-72 zo dňa 11. 6. 2002*“.

Napokon sťažovateľ namietal porušenie jeho označených práv aj v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci, ktoré sa viedlo na krajskom súde pod sp. zn. 3 Nt 107/00, v spojení s konaním na najvyššom súde vedeným pod. sp. zn. 6 To 12/02.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ tvrdí, že k namietanému porušeniu jeho práv došlo krajskou prokuratúrou podaním obžaloby krajskému súdu v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 11/98, ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 T 11/98 v spojení s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 76/99. Podľa sťažovateľa, ale tiež zo zistenia ústavného súdu z 29. marca 2004, vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 76/99 nadobudol právoplatnosť 15. decembra 1999.

K namietanému porušeniu sťažovateľových práv malo dôjsť aj uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Nt 107/00 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 12/02, ako aj rozhodnutím generálnej prokuratúry sp. zn. IV Pz 727/00 z 11. júna 2002, ktorým nebolo vyhovené jeho podnetu na podanie sťažnosti pre porušenie zákona (§ 266 a nasl. Tr. por.). Ústavný súd 29. marca 2004 na krajskom súde zistil, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 To 12/02, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania, v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 12/02 nadobudlo právoplatnosť 28. marca 2002.

O obsahu listu generálnej prokuratúry sp. zn. IV Pz 727/00 z 11. júna 2002 sa sťažovateľ dozvedel najneskôr v mesiaci jún 2002.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda nepredstavuje časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Zo skutočnosti, že predmetná sťažnosť zo 17. marca

2004 bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. marca 2004, vyplýva, že ju sťažovateľ podal až po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ktorý sťažovateľ podal ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky v decembri 2002 a na ktorý mu odpoveď bola doručená 21. januára 2004, nemožno považovať za taký prostriedok nápravy, ktorý predlžuje lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Sťažovateľ žiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti. Keďže ústavný súd sťažnosť ako oneskorene podanú odmietol, uvedenou žiadosťou sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2004